

Alicia
ve KÜÇÜK YILDIZ

Gerçekten kim olduğunu bilmeye dair bir öykü

**ALİCİA
VE
KÜÇÜK YILDIZ**

Dragos Ionel ve Richard Payment
tarafından yazılan bir öykü

Resimler Arunima Ahuja tarafından çizilmiştir

Alicia ve Kucuk Yıldız
ykw 2010 Dragos Ionel
illüstrasyonlar 2010 Arunima Ahuja
Tüm hakları dünya çapında saklıdır
www.thelittlestar.org

Bu kitap, bizi yaratan
ve Ona geri dönüş yolunu bulmamız için
bize yardım eden
Yıldız Annemize ithaf edilmiştir.

Bizimle birlikte yükselen Ruh,
Hayatımızın Yıldızı

O başka bir yerde düzenlenmişti

Ve uzaklardan gelir

William Wordsworth

Önsöz

Görülmesi zor olan kimi yıldızlar vardır. Onlar çok uzaklarda parıldar ve sönük bir şekilde bize göz kırparlar.

Diğer yıldızların ışığını keskin ve parlak hale getirmek için bir teleskopa ihtiyacınız olacaktır.

Onlar güneşlerdir, onlar uzak ve güçlüdürler, yaşam kaynaklarıdır.

Ve asla görülemeyecek başka yıldızlar da vardır. Onlar sadece hissedilebilir.

Onlar içimizdedir. Onlar bizim gerçek benliğimizdir.

Alicia'nın yıldızı da, bunlardan birisiydi.

Bir yolculuğun sonu

Küçük Yıldız uzun bir yolculuğu yeni bitirmiş ve dinleniyordu. "Uzun bir yolculuktan sonra dinlenmek iyidir," diye düşündü. "Hatırlamak iyidir - ve dinlenmek."

Daha önce bir sürü yolculuk yapmıştı ve her biri farklıydı. Her bir yolculuk, ona yeni bir şey öğretmişti ama hiçbiri kolay olmamıştı.

Onun için en iyi kısım, yolculuğun bittiği ve Küçük Yıldız'ın diğer yıldızların arasına geri döndüğü zamandı. İşte o zaman kendisini yeniden evinde hissediyordu. Etrafına baktığında hepsini görebiliyordu. Sayılamayacak kadar çok yıldız vardı. O ise sadece birçok yıldızdan biriydi. Adı Küçük'tü.

Yıldızların dünyası güzeldir. Küçük Yıldız bunu hissedebiliyordu. Orada, zaman ya da mekân diye bir şey yoktur. Hiçbir şeyin acelesi yoktur. Asla uzun bir bekleme yoktur. Kimse sana "Bunu doğru yapmadın." demez.

Her yıldız farklıdır ama diğer taraftan her yıldız diğerlerine benzer. Her biri ayrıdır ama yine de hepsi diğerleriyle birdir. Her yıldız eşsiz ve özeldir ama yine de o diğer tüm yıldızlar gibidir. Ayrıdır ama yine de her zaman birdirler. Bunun nasıl olabildiği umurlarında

değildir çünkü onlar bir şeyleri anlamaya çok fazla önem vermez, onlar daha çok hissetmeyi önemserler.

Birlikte oldukları zaman kendilerini iyi hissederler. Birçok yıldız ve tek bir evren - bu durum Küçük Yıldız'a şimdi kendisini çok iyi hissettirir.

Ve Küçük Yıldız oradaydı, yolculuğunun sonuna gelmişti. Evindeydi ve dinleniyordu. "Bu çok garip," diye düşündü. "Genelde uyuduktan sonra hala dinlenmen gerektiğini hissetmezsin."

Genellikle rüya bittiği zaman, dinlenmeye gerek yoktur.

Yolculuk nedir?

Arada bir - eğer buna böyle denebilirse, çünkü geçen bir zaman yoktur, sadece sonsuza kadar devam eden bir şimdi vardır - arada bir, her yıldız bir yolculuğa çıkmak zorundadır. Her bir yolculuk, farklı bir dünyaya yapılır. Eğer bir isim vermemiz gerekirse, buna okul diyebiliriz. Her yolculuk farklı türden bir okula yapılır.

Orada, her yolculukta, yolcular bir şeyler öğrenmek zorundadır. Bu, öğretmeni olmayan özel bir okul türüdür. Öğrenme, kitaplardan, bilgisayarlardan ya da hatta kelimelerden gelmez. Kimse öğretmek için orada değildir. Herkes öğrenmek için oradadır. Öğretmen, yolculuğun kendisidir.

Çok basittir. Yeni bir yolculuk zamanı geldiğinde, her yıldız diğerlerinden farklı, özel bir yıldızla konuşmaya gider. Ona biz Yıldız Ana diyebiliriz. Her yıldızın o tek bir Anne Yıldız tarafından yaratıldığı söylenir.

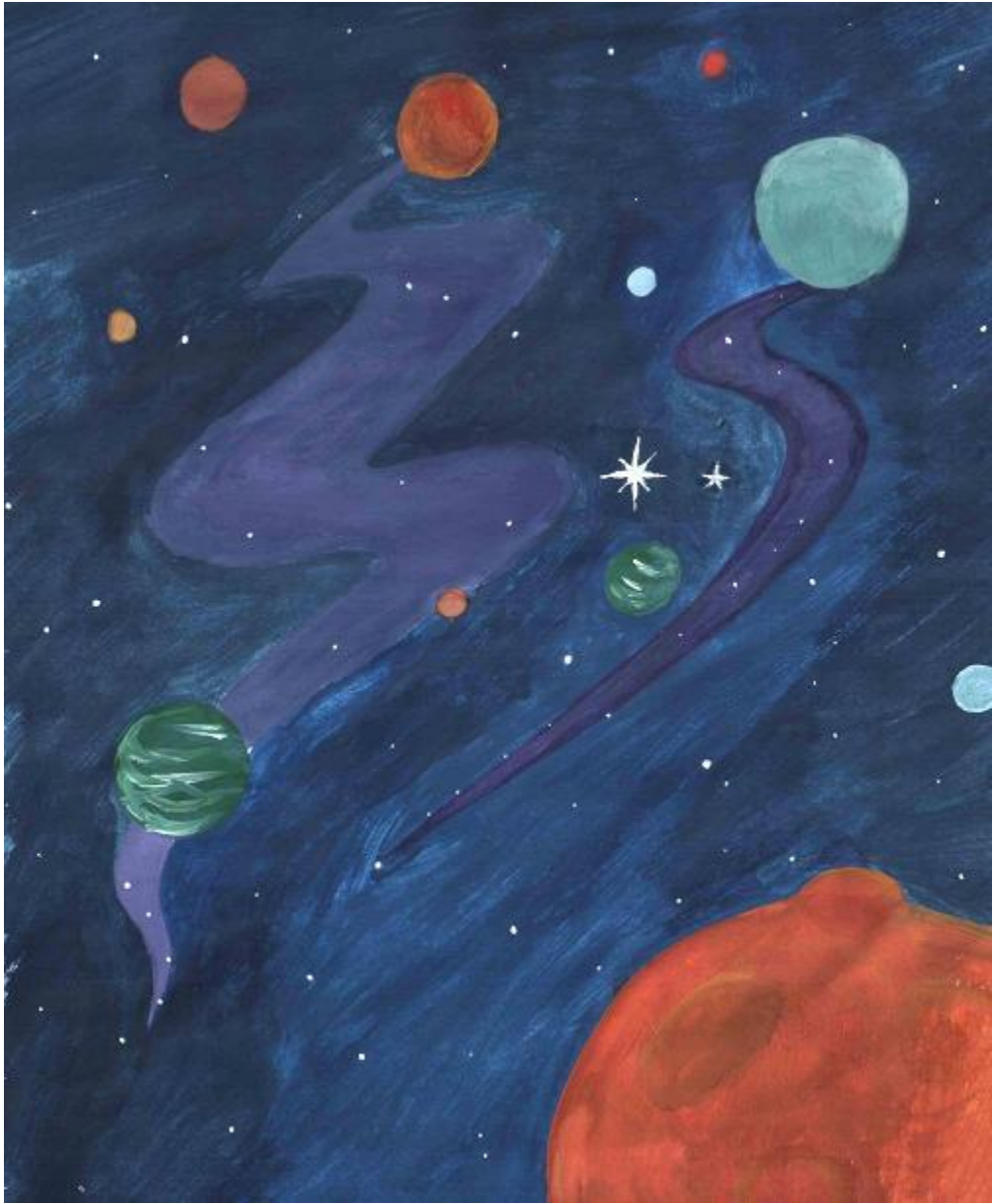
"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorsunuz. Bilmiyorum. Eğer çok fazla düşünürseniz, bu durum size tuhaf gelebilir. Çok düşündükten sonra, çoğu şey böyle olur.

Yıldız Ana her zaman var olmuştur. Yıldızlar da başlangıcı ya da sonu olmadan sonsuza dek oradaydı ama bir şekilde onlar da yaratıldılar.

Toplantıları sırasında Yıldız Ana ile bir sonraki yolculukları hakkında konuşurlar. Bu size de garip gelebilir çünkü onların ağızları yoktur, dolayısıyla sözcükler de yoktur.

Her yolculuk, sanki bir tekne gezisi gibidir. Plan yapabilir ve yanınıza bir şeyler alabilirsiniz, ancak bir kez tekneye bindiğinizde, yanınızda sadece sahip olduklarınız vardır. Başka hiç bir şey yoktur.

Bazı yıldızlar seyahat edecekleri yerleri kendileri seçerler. Pek çok seçenekleri vardır. Bunlara evrenler diyebiliriz. Hiçbiri, bir diğerinin aynısı ya da benzeri değildir. Her evrende, gidilebilecek pek çok dünya vardır. Her dünyada ise, daha da fazla seçenek vardır. Seçimin sonu yoktur. Seçim hiçbir şey ifade etmez.

Anne, altın bir nehir vaat ediyor.

Küçük Yıldız son gezisinde harika vakit geçirdi. Öğrendiği pek çok şey vardı. Neredeyse ihtiyacı olan her şeyi öğrenmişti ama henüz anlamadığı küçük bir şey daha vardı.

O diğer yıldızlar hakkında bilgi edinmek istiyordu. Tüm yıldızların bir şekilde birbirine bağlı olduğunu biliyordu ama bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden Yıldız Ana'ya sordu: "Bir sonraki seyahatimde bunu öğrenmemde bir sakınca var mı? Benim hedefim bu olabilir mi? Diğer yıldızlarla nasıl bağlantı kuracağımı öğrenmek istiyorum. Bağlandığımı hissetmek istiyorum."

Yıldız Ana kabul etti. "Yıldızların birbirlerinden en çok saklandıkları bir dünyaya gitmelisin," dedi. "Diğer yıldızları hatırlamayacağın bir yere gitmelisin. Sen bir yıldız olduğunu bile bilmeyeceksin."

"Kendimin bir yıldız olduğunu bilmezsem, diğer yıldızlarla nasıl bağlantı kurabilirim ki?"

"Bağlanacaksın. Güven bana." Yıldız Ana gülümsedi. "Şimdi git. Göreceksin."

Küçük Yıldız bundan pek o kadar da emin değildi. "Yardım etmek için orada olacak mısın?"

"Evet, olacağım. Sana diğer yıldızlarla bağlantı kurmanın yolunu gösterecek altın bir nehir olacağım ama sadece doğru zaman geldiğinde."

Küçük Yıldız anlamaya çalışmadı ama Annesine güvendi ve yolculuk için hazırlandı.

Yolculuk başlıyor

Zaman geçti ama yine de zaman geçmedi. Sadece şimdiki zaman vardı. Her şey şimdiydi. Ve böylece yolculuk başladı.

Küçük Yıldız'ın seyahat etmesi gerekmiyordu. Boşluk yoktu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Ne de çok zaman alıyordu bu. Tek zaman, şimdi idi.

Yani yolculuk tam o anda başladı ve aynı zamanda tam o anda gerçekleşti. Tam o anda ve orada başladı. Ve her şey tam o anda ve orada oldu. İşte böyle.

İlk başta bu garip bir duyguydu, ama sonra Küçük Yıldız her şeyi diğer yolculuklarından hatırladı. Her şey yeniydi ama yine de çok tanıdıktı ve garip değildi.

Seçtiği yer, bizim Dünya dediğimiz yerdı. Yolculuk küçük bir kızın kalbinin içindeydi. Hepsi birden ve aynı anda, Küçük Yıldız o kızdı ve o kız da Küçük Yıldız'dı. Birlikteydiler ve aynı zamanda birdiler. Ve bu, iyi hissettiriyordu.

Bir süre sonra - çünkü bu dünyada zaman diye bir şey vardı - güzel bir şarkı gibi hafif sesler duymaya başladı. Oh, evet, bunu daha önceden hatırlıyordu. Müstakbel annesi ona şarkı söylüyordu.

Yeni Anne

Bu yeni anne, başlarda ona yardım etmek için oradaydı. Küçük Yıldız'a- ya da biz ona küçük kız mı demeliyiz? Annesi ona pek çok önemli şey öğretecekti, hayatının üstesinden gelmesine yardımcı olacak şeyleri.

Bu annenin de kalbinin içinde saklı bir yıldız vardı ama kendisi onu unutmuştu. Onun içindeki iki yıldız birbirini tanımaya başlamıştı. Yakınlaşıyorlardı.

İçinde bir bebek olan bu anne, yeni bir şey hissediyordu- daha önce hiç hissetmediğini düşündüğü bir şey ama elbetteki bunu daha önce de hissetmişti - birçok kez. Sadece unutmuştu.

Yeni dünya

Dokuz dünya ayı hızla geçti. Yeni bir macera başlamaya hazırdı.

Hava soğuktu. Büyük bir ışık vardı. Bir sürü hareket. Biraz acı. "Evet," diye hatırladı," bu dünyada acı diye bir şey var."

Bu acı hissi, iyi bir his değildi. Şimdi dış dünyadaydı. Annesinin iç yıldızından çok uzakta hissediyordu. Diğer yıldızdan, annesinin kalbindeki yıldızdan uzaklaşıyordu. Sonra bir bebeğin böyle bir dünyada nasıl bir şeyler yapabildiğini, nasıl sesini duyurabildiğini ve istediğini yaptırabildiğini hatırladı. Ağlamaya başladı. Haklıydı. Ağladığı anda annesi yanındaydı. Annesinin yıldızı onun gerçek dostuydu. Her şey yeniden güzeldi.

Kendini huzurlu ve güzel hissediyordu ve buna uyku deniyordu. Şimdi yolculuk gerçekten başladı.

Bebek olmak

Hayat çoğu zaman iyiydi ve iyi olmadığında, tek yapması gereken şey biraz ağlamaktı ve hemen annesinin yıldızına geri götürülürdü ve her şey daha iyi bir hale gelirdi.

Diğer yıldız ona, bu dünyanın hikayelerini anlatıyordu, etrafındaki diğer yıldızlar hakkında öyküler.

Ama garip bir şey oluyordu. Her geçen gün birbirlerinden daha da uzaklaşıyorlardı. Giderek daha az konuşuyorlardı, ta ki yavaş yavaş birbirlerini unutmaya başlayana kadar. İki yıldız artık bir değildi. Ayrıydılar.

Alicia

Küçük kızın artık yeni bir adı vardı. Alicia'ydı. Her gün bu dünya hakkında yeni şeyler öğreniyordu ama aynı zamanda diğer benliğini de unutuyordu. Yavaş yavaş kendisinin bir yıldız olduğunu unuttu. Yıldız Ana'yı ve ona vaat edilen altın nehri bile unuttu.

Ağzını ve sözcüklerini kullanarak insanlarla konuşmayı öğrendi ama diğer yıldızlarla nasıl konuşacağını da hatırlayamıyordu. Nasıl yürüyeceğini öğrendi ama duygularıyla nasıl hareket edeceğini unuttu. O artık Küçük Yıldız değildi. O Alicia'ydı. O küçük bir kızdı. Yıldız saklanmıştı.

Yine de kalbindeki yıldızı belli belirsiz hissedebildiği zamanlar oluyordu. Bu genellikle annesi ona sarıldığında ya da o başka insanlara sarıldığında oluyordu. Bu yüzden herkese sarılmaya çalışıyordu.

Ama kısa süre sonra ona sarılmanın, her zaman ve herkesle yapılacak doğru bir şey olmadığı söylendi. Bu yüzden bunu giderek daha az yaptı.

Yetişkinlerin dnyası

Alicia yetişkinleri hiç anlamadı.

“ocuka” kelimesinin anlamını da hiç anlamamıştı. Yetişkinler ocukların yaptıklarını beğenmedikleri zaman bu kelimeyi kullanırlardı.

Alicia'ya göre, çocuksu olmak iyi bir şeydi. Çocuklar her zaman eğlenceli, mutlu ve durumdan hoşnuttu. Asla sıkılmazlardı. Çocuklar her zaman yeni oyunlar icat eder ve yeni arkadaşlar edinirlerdi. Bu kolay bir şeydi. Alicia çocuksu olmayı severdi.

Öte yandan yetişkinler oldukça garip davranıyorlardı. “Sıkılmış olmalılar,” diye dūřündü Alicia.

Babası

Alicia'nın babası meşgul bir adamdı. Onun her zaman yapacak bir işi vardı. Yaptığı şeylere “proje” derdi. “Önemli projeler” derdi. Aynı anda iki ya da üç tanesini bir arada yapardı ve zihni her zaman daha fazlasını yaratmakla meşguldü.

Alicia ile biraz zaman geçirdi ve Alicia ona sarıldığında ya da “Seni seviyorum babacığım” dediğinde gerçekten değişirdi ama bu değişim sadece birkaç dakika sürerdi. Akli projelerine geri döner ve yeniden endişeli görünürdü.

Birlikte oynarlarken, babası Alicia'ya büyük bir iyilik yaptığını düşünüyordu ama gerçekte olan bunun tam tersiydi. Alicia ona sahip olduğu gerçek armağanı anlaması için yardım ediyordu. Bu hediye şimdiki zamandı. Babası her zaman gelecekte yaşıyordu ama bu, asla gelmeyecek olan bir gelecekti. Alicia ile birlikteyken, bu ortadan kalktı.

Annesi

Annesi babasının tam tersiydi. O daha meşgul olmasına rağmen, geleceği çokda fazla düşünmüyordu. Her seferinde en fazla bir günü planlıyor, evin içinde ve çevresinde bir sürü iş yapıyordu. Bilirsiniz, çoğu annenin yaptığı gibi.

Alicia'nın annesi daha önce yaşamış iyi şeyleri düşünmeyi tercih ediyordu. Geçmiş her zaman daha iyi olan bir yerdi. Alicia'ya, kendi genç kızlık dönemine ait pek çok hikaye anlatırdı- arkadaşlarıyla geçirdiği harika zamanlar, birlikte çıktıkları eğlenceli geziler.

Annesi, bir bakıma babasından daha iyi durumdaydı ama bunun tek nedeni Alicia ile çok zaman geçirmesiydi. Bu sayede Alicia ona çok şey öğretebilmişti. Annesi öğrendiğini bilmiyordu ama eğer izlerseniz, bunu anlayabilirdiniz.

Geçmişten bir hikâyenin anlatılmasından sonra Alicia, "Anne, hep geçmişini düşünüyorsun ama şimdiki zaman hakkında ne hissediyorsun?" dedi.

"Şu an, harika canım. Hepimiz sağlıklı ve mutluyuz. Babanın harika bir işi var. Okulda başarılı oluyorsun. Düşündüm de, belki de şimdiki zaman geçmişten daha iyidir. O zamanlar çok eğlenmememe rağmen, kendimi hep bir şekilde boşlukta hissettim, ama şimdi, sana sahip olduğumda, kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir sevgiyle dolu. Geçmiş bazen beni biraz üzüyor."

Başka bir zaman Alicia annesine, "Neden tüm bunları yapmam gerekiyor- okul, spor ve geri kalan bütün bu şeyler?" diye sordu.

Annesi "Hayatta başarılı olmak için" diye yanıtladı.

"Nedir bu başarı anne?"

"Hayattaki başarı, senin mutlu olduğun zamandır."

"Ama anne, yapmam gereken tüm bu şeylerin hiçbiri beni şu anda olduğumdan daha fazla mutlu etmiyor."

"Şimdi anlamayabilirsin," diye araya girdi annesi," ama sonra anlayacaksın."

"Anne, küçükken tüm bunları yapmak zorunda mıydın?"

"Evet, tabii ki."

"Peki şimdi mutlu musun?"

Annesi bir süre düşündü. Sonra yavaşça cevap verdi. "Her zaman değil. Mutlu olmaya vakit bulamayacak kadar meşgulüm ama en çok sana sarıldığım zaman mutlu oluyorum."

"O zaman anne, işin sırrı bu: Birbirimize daha sık sarılmamız."

“Evet, bu iyi bir fikir. Birbirimize daha çok sarılmalı ve diğer her şeyi unutmalıyız. Aslında ben de sürekli yapmam gereken şeyleri düşünüyorum ama bazıları beni daha mutlu etmiyor. Bana gerçekten keyif veren şeylere daha fazla zaman ayırmalıyım- seninle konuşmak, parkta yürüyüşe çıkmak ya da biraz oturup hiçbir şey yapmamak gibi. Bir oraya bir buraya koşturuyorum ve hayat geçiyor ve ben farkına bile varmıyorum. Ne kadar harika bir fikrim var.”

Oyuncak ama küçük çocuklar için değil

Alicia'nın hayatındaki diğer yetişkinler çok daha yabancıydı. Bazılarının gün boyu onları meşgul eden çok sayıda yetişkin oyuncacı vardı- evlerinde, işlerinde, otobüste veya trende. Sokakta yürürken bile ellerinde bir oyuncak vardı, okuyor ya da izliyorlardı. Artık birbirleriyle konuşmuyorlardı. Bunun için oyuncakları kullanıyorlardı.

Alicia'nın okulda iki ya da üç iyi arkadaşı vardı ve onlarla çok oynardı. Babasının 479 arkadaşı vardı ve bu arkadaşlarıyla konuşmak için oyuncaklarından birini kullanıyordu. Bu durum Alicia için çok kafa karıştırıcıydı.

“Arkadaşlarınla ne zaman tanışacaksın?” diye sordu.

“Bunu neden isteyeyim ki?” diye cevap verdi babası, başını kaldırmadan oyuncaklarından birine gelen önemli bir mesajı okurken.

“Onlarla her zaman bağlantım var ve ne yaptıklarını biliyorum, onlar da benim ne yaptığımı biliyor.”

“Ama onlarla karşılaşmazsan, onlara sarılmak istersen ne yaparsın?”

Babası cevap vermedi. Sarılmaktan anlamıyordu. Onun yerine mesajlarından birine cevap verdi.

Eğlenmenin yetişkin yolu

Alicia, ailesiyle birlikte hep beraber eğlenmeleri gereken sıra dışı yerlere giderdi. Bu yerlerden biri de hayvanat bahçesiydi.

Annesi bir keresinde, “Şu güzel hayvanlara bak tatlım,” demişti.

“Doğru, çok güzeller ama üzgün değiller mi?”

“Neden üzgün olsunlar ki?” diye cevap verdi annesi.

“Bu büyük çitler yüzünden. Neden onları bizden uzak tutuyorlar?”

“Onları birbirlerinden korumak için.”

“Ama anne, özgür olduklarında çitlere ihtiyaç duymadan mutlu bir şekilde yaşıyorlar.”

“Belki de insanlardan korunmaları gerekiyordur,” diye düşündü Alicia ama bir şey söylemedi.

Sık sık gittikleri bir başka yer de okyanus kıyısındaki bir plajdı. Alicia orayı çok severdi. Çok güzel bir yerdi. Dalgaların arasında oynardı. İçine biraz su eklendiğinde, kumu harika kaleler yapmak için kullanılabilirdi. Güneşte oynar ve çok sıcak olduğunda bir süre yüzerdi.

Annesi ona suyun altını görebilmek için kullanabileceği özel gözlükler verdi. Bir sürü küçük balık ve adını bile bilmediği küçük yaratıklar da aşağıda suyun tadını çıkarıyordu.

Ancak birçok insan, oranın güzelliğini anlamıyordu. Bunun yerine saatlerce kıpırdamadan kumsalda yatıyorlardı.

“Neden battaniyelerinin üzerinde oturuyorlar? Neden gelip kumda oynamıyorlar ya da suda yüzmüyorlar?”

“Bronzlaşmaya çalışıyorlar.”

“Bronzlaşmak nedir?”

“Güneşte kaldığınızda cildinizin koyulaşmasıdır.”

“Ama cildiniz beyazsa, neden kahverengileştirmek istiyorlar? Beyaz iyi değil mi?”

Annesi ne diyeceğini bilemediği için sustu.

Plaja gelen bazı insanlar daha da garipti. Güneşin tadını çıkarmaya gelmişlerdi ama bunu büyük şemsiyelerin altından, koyu renk büyük gözlükleri ve kocaman şapkalarıyla yapıyorlardı. Alicia onlar hakkında soru sormak istemedi ama onu gülümsettikleri kesindi.

Oyuncaklar ve kitaplar

Alicia ve arkadaşlarının bir sürü oyuncak vardı ama nedense onlar hep daha fazlasını satın alıyorlardı.

Doğum günlerinde Alicia'nın arkadaşları onun evine gelirdi. Her biri iki ya da üç hediye getirdi. Her bir hediye en az otuz parçadan oluşuyordu. Bazıları ise bir sürü kıyafeti olan bebeklerdi. Bazıları ise binlerce parçadan oluşan yapbozlardı.

Oyun oynamak için küçük bir odası vardı ama oda o kadar doluydu ki artık orada oynamaktan hoşlanmıyordu. En sevdiği iki ya da üç oyuncakını alıp, gidip arka bahçede oynardı. Kendisini daha iyi hissediyordu.

Alicia okumayı da çok severdi, özellikle de bol resimli ya da fotoğraflı kitapları. Yaşı ilerledikçe kitaplardaki fotoğraf sayısı azaldı ve hikayeler daha kafa karıştırıcı hale geldi. Ailesi kitapların insanı düşünmeye sevk etmesi gerektiğini söylüyordu ama bunun onu nasıl daha mutlu edeceğini bilmiyordu.

Herkes meşguldü.

“Baba, günün nasıl geçti?”

Alicia bir keresinde babasına bunu sormuştu. “Bugün ne yaptın?”

“O kadar meşguldüm ki tatlım, hatırlamıyorum bile. Seninle sonra konuşacağım. Yarın ne yapacağımı planlamam gerekiyor.”

Noel ve Yeni Yıl gibi büyük kutlamalar geldiğinde babasının telefonu gün boyu bipliyordu.

“O da ne baba?” diye sordu.

“Arkadaşlarım bana mesaj gönderiyor - selamlar ve iyi dilekler.”

“Bu çok güzel,” dedi. “Teşekkür etmek için onları arayacak mısınız?”

“Hayır, çok fazla var. Hepsinin numaralarını içeren bir liste yapmam gerekiyor ve hepsine aynı anda bir mesaj göndereceğim. Her birine teker teker ayıracak zamanım yok.”

Cuma, film gecesi

Alicia'nın ailesinde “film gecesi” dedikleri bir gelenek vardı. Her Cuma, ailesi ailece izlemek için bir film kiralardı. Filmlerin çok sayıda ödül kazanmış iyi filmler olması gerekiyordu.

Ama bir süre sonra Alicia filmlerin üç çeşit olduğunu anladı. Birincisi, annesinin seçtiği ve bitmeden önce onu hep ağlatan filmlerdi. Annesi onları çok sevdiğini söylüyordu.

“Onu üzen bir şeyi nasıl sevebilir ki?” diye düşündü Alicia.

İkinci tür filmler ise babasının sevdiği türdendi. Bu filmlerde aksiyon çok hızlıydı. Alicia hikayeyi takip edemiyordu - arabalar yarışıyor, çoğu patlıyor, insanlar birbirlerine ateş ediyor, binalar çöküyor,

uçaklar çarpışıyordu ama bunlar bir yönden diğerlerinden daha iyiydi - en azından annesi ağlamıyordu. Son tür ise çocuklar için olan filmlerdi. Bunları zellikle Alicia için kiralyorlardı ama bu filmler güzel başlasa da çok sayıda cadı, kötü büyücü, canavar ya da başka kötü insanlar içeriyordu.

İstisnasız her cuma gecesi Alicia kötü rüyalar görüyor ve ailesinin odasında uyumak zorunda kalıyordu.

Bir süre sonra Alicia film izlemekten vazgeçti ve cuma geceleri, anne babasının yalnız kalmasına izin verdi.

Dünya

Alicia etrafındaki dünyaya baktı ve bir şeylerin eksik olduğunu ve kesinlikle bir değişim gelmesi gerektiğini hissetti. Bu değişimin kendisiyle bir ilgisi olduğunu hissediyordu ama nasıl olacağını bilmiyordu.

İnsanlar mutsuzdu ve bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorlardı ama bu onları daha da mutsuz ediyordu.

Diğer insanlar mutlu olmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve garip bir şekilde mutsuzluklarıyla mutlu oluyorlardı.

Bu durum Alicia'nın kafasının çok karışmasına neden oldu.

Okul

Alicia için okula gitmek yaklaşık altı yaşındayken başladı. Başlangıçta oldukça iyiydi ve çoğu şeyden keyif alıyordu.

Yıllar geçtikçe okul gittikçe daha karmaşık hale geldi, bu yüzden giderek daha az eğlendi ama teneffsleri severdi. Teneffsler arkadaşlarına yakın olabildiği zamanlardı. Herkese sarılmaya devam etti, bu yüzden kısa sürede herkese sarılan Alicia olarak tanındı.

Diğer birçok insana da sarılırdı ama özellikle yakın arkadaş çevresine. Annesi ona herkese sarılmanın, her zaman uygun olmadığını söylemişti.

Bazı insanlar için sarılmak kalplerinde bir şeyleri eritirdi, bazılarınınnsa ortada hiçbir neden yokken gözlerinden küçük yaşlar akardı. Belki de kalplerindeki küçük gizli yıldızlar canlanıyordu. Bir anlığına daha mutlu oldular ama kısa süre sonra bunu unutup yoğun hayatlarına geri döndüler.

Sarılma mesleği

Bir keresinde Alicia'nın annesi ona bir soru sordu. Cevabı öğrenmeyi çok istediği için sormamıştı. Bu daha çok yetişkinlerin bazen sadece sevimli bir şey duymak istedikleri için soru sormalarına benziyordu. Bunu daha sonra arkadaşlarına anlatmak isterler. Gülmek isterler.

Alicia okuldan eve geldikten hemen sonraydı. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" diye sordu annesi.

Alicia hiç düşünmeden, "Kucaklayıcı olmak istiyorum," dedi.

"Bu da ne demek şimdi?" Belki de annesi Alicia'nın kendisiyle ve sorusuyla dalga geçtiğini düşünmüştü.

"Bana başarılı ve mutlu olmamı istediğini söylemiştin ve beni mutlu eden şey de bu - insanlara sarılmak." Alicia için her şey çok basitti.

"Ama sarılmak diye bir meslek yok. Kimse sana bunun için para ödemez."

"O zaman ben ilk olacağım," diye gülümsedi Alicia.

Alicia hayatında ne yapmak istediğini biliyordu.

Sarılmak için sarılmak

Kucaklaşmayla ilgili tartışma kısa sürede unutuldu. Hayat hızla geçti. Birçok şey oldu. Alicia liseyi ve ardından üniversiteyi bitirdi. Şehrin kenarındaki küçük bir okulda anaokulu öğretmeni olarak işe girdi. İsteddiği kadar sarılabilmesine izin verecek bulabildiği tek iş buydu. Ayrıca bunun için para da alıyordu.

Ancak Alicia artık yetişkinlere sarılamıyordu. Bu “uygun değildi”, hatırladınız mı? Başka insanlara da sarılmanın gücünü anlatmaya çalıştı ama kimse onu dinlemek istemedi. Çalıştığı okuldaki çocuklar, Alicia'yı seviyordu. Ve onun kendilerine sarılmalarına bayılırlardı.

Sarılmayı neredeyse her hatayı düzeltmek için kullanırdı. Eğer bir çocuk diğerini iterse, Alicia'nın bir kucaklaması her iki çocuk için de durumu düzeltiyordu - artık itmek yok, itilmek yok. Bu, ödüllendirmenin, düzeltmenin ve işleri daha iyi hale getirmenin tek bir yoluydu.

Gün sona erdiğinde, uzun ve büyük veda kucaklaşmalarından sonra Alicia her zaman biraz üzgündü. Hâlâ sarılabileceği o kadar çok şey vardı ki. Kaynağı sonsuzdu. Hâlâ sarılmaya ihtiyacı olan pek çok

insan vardı. Hepsini kucaklamasına imkân yoktu. “Bu uygun değildi.” Ama yine de sarılmak vermek içindi, tutmak için değil.

Rüya

Bir gece Alicia her zamankinden çok daha üzgündü. Okul dışındaki hayatında hiçbir anlam bulamıyordu. Yapabilseydi bütün gün okulda kalırdı ama daha akşam olmadan bütün çocuklar evlerine gitmişti.

Alicia'nın kalbi ağırlaşmıştı ve kendisini ağlayacak gibi hissediyordu.

O gece uyuması biraz zaman aldı. Aklına o kadar çok şey geliyordu ki - çocuklarla yaşadığı güzel hayat, anlamadığı anne ve babası, etrafındaki çok üzgün görünen insanlar ama sonunda uykusu geldi ve hemen rüya görmeye başladı.

Rüya bir film izlemek gibiydi ama Alicia bu filmin içindeydi. Ve o da filmi izliyordu.

Birçok dünya gördü ve sanki birinden diğerine tekrar tekrar seyahat ediyordu. Küçük dünyalar, büyük dünyalar - oradaydı. Çok gerçekçiydi.

Bir yıldız gibi olan küçük bir ışık noktası gördü. Onun yanında daha büyük bir tane vardı. İkisi de birlikteydi. Konuşuyorlardı ama hiçbir kelime duyulmuyordu. Birbirleriyle iletişim kurmak için duygularını kullanıyorlardı. Duyguları konuşuyordu.

Küçük yıldız bir yolculuğa çıkmaya hazırdı, bu yüzden bunun hakkında konuşuyorlardı.

Küçük yıldız yeni bir şey öğrenmek istiyordu ve diğer yıldızdan yardım istiyordu çünkü bir nedenden dolayı bunu kendisi tek başına yapamıyordu. Aslında küçük yıldız, büyük yıldız olmadan hiçbir şey yapamıyormuş. Her zaman yardıma ihtiyacı vardı.

Diğer yıldızlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmak istiyordu ve şimdi Alicia rüyasında çok, çok fazla yıldız olduğunu fark etti - çok fazla, çok farklı ama bir şekilde hepsi aynıydı.

Küçük olanın annesi gibi görünen büyük yıldız yardım edeceğine söz verdi. “Ben sana diğer yıldızlarla bağlantı kurmanın yolunu gösterecek altın nehir olacağım” dedi. Bunun üzerine küçük yıldız yolculuğuna başlamak için oradan ayrıldı.

Alicia gözlerini açtı. Hareket etmedi. Rüyanın, bir rüya olmadığını hissetti. “Gerçek olan ne?” diye düşündü. O zaman mı rüya görüyordu yoksa şimdi mi rüya görüyordu? O diğer dünyada kimdi? Yıldız dünyasının bir parçası mıydı yoksa bu dünyanın bir parçası mı?

“O zaman mı rüya görüyordum yoksa şimdi mi rüya görüyorum?” Bunu tekrar düşündü.

Alicia yavaşça hatırladı. Uzun zamandır unuttuğu olaylar aklına geliyordu.

Kalbindeki yıldızı hatırladı. Onu hissedebiliyordu. Her şeyi yeniden hissedebiliyordu. Bu kadar gerçek bir şeyi unutmak nasıl mümkün olabilirdi?

Yıldız, insanlara sarılırken hissettiği o güzel, sıcak duygunun bir parçasıydı. Küçük Yıldız onun kalbindeydi. Küçük Yıldız onun kalbiydi! Gerçek şu ki Alicia, Küçük Yıldız'dı. Ve yıldız da Alicia'ydı.

Ve diğer tüm insanlar için de durum böyleydi. Onların da her birinin kalbinde bir yıldız vardı. Her yıldız bir şeyler öğrenmek için gelmişti. Tek sorun, Alicia da dahil olmak üzere hepsinin doğduktan kısa bir süre sonra yıldızlarını unutmalarıydı. Gerçekte kim olduklarını bilmiyorlardı. Ve dünyadaki tüm sorunları yaratan şeyde buydu. Kim olduklarını unutmuşlardı.

Alicia'nın onlara anlatması gerekiyordu. Tüm insanlara uyanmalarını söylemeliydi ama insanlara kendi yıldızlarını nasıl anlatacaktı? Anlamayacaklardı. Buna gülüp geçeceklerdi.

Ve diğer yıldızlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulması gerektiğini de hatırladı. Bu yolculuktaki görevi buydu. “Ama nasıl?” diye merak etti.

O geceye kadar, kendisinin yıldızların dünyasından olduğunu bile unutmuştı.

Altın nehir

Alicia ayağa kalktı ve yatağının kenarına oturdu. "Peki ya Yıldız Ana'sının ona söz verdiği altın nehir?" diye düşündü.

Yıldız Ana ona yardım edeceğine söz vermişti ve sözünü tutacağı kesindi. Alicia bunu biliyordu.

“Anne, lütfen bana yardım eder misin? Kayboldum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ben mutsuzum ve diğer tüm insanlar da öyle. Onlara

yardım etmeyi çok istiyorum ve onlara yardım etmenin, beni de mutlu edeceğini biliyorum ama bunu nasıl yapabilirim? Yıldız Ana, lütfen bana yardım et.”

Bir çözüm düşünmeye çalışıyordu ama aynı anda düşünceleri durdu. Başka sorun kalmamıştı. Hiçbir çözüm yoktu. Ne geçmiş ne gelecek ne iyi ne de kötü vardı. Mutlu ya da mutsuz yoktu. Anlayamadığı bir nedenden ötürü Alicia, kendi içinde bir sevincin yükseldiğini hissetti.

Sırtından bir neşe nehri akıyordu. Yukarı doğru akıyordu. Bildiği tüm diğer nehirlerden farklıydı. Yukarı doğru hareket ederken, bir yandan bir daire de çiziyordu. Kendi etrafında dönüp duruyordu, bu bir spiraldi. Kelime buydu.

Yol boyunca zaman zaman duruyordu. Bir kapının kilidini açıyor ve sonra yoluna devam ediyordu. Yolculuğu sadece yukarı doğruyd.

Alicia gözlerini kapattı.

“Evet, işte burası. Bu altın nehir. Bu neşe nehri, altın nehir.”

Bu, aynı zamanda yardımdı. Söz verilmişti ve Annesi şimdi ona yardım ediyordu.

İplik, kalbindeki yıldıza ulaştığında, harika bir şey oldu. İplik yıldıza dokundu ve yıldız da ipliğe sarıldı. Her biri, bir diğerinin parçası haline geldi ama yine de farklıydılar. Sanki çok uzun zamandır ayrıydılar ve şimdi birlikteydiler. Birlikte oldukları için mutluydular.

Annesinin verdiği bu iplik, Anneden geliyordu ve aynı zamanda bu onun Annesiydi. Bu bizim için bir anlam ifade etmese de Alicia için çok açıktı. Açık ve kesindi çünkü düşünceleri artık orada değildi. Alicia'nın düşünceleri her şeyi açıklamaya çalışmıyordu.

O anda Alicia kendini tamamen tatmin olmuş hissetti. Annesiyle birlikteydi. Her şeyin bir olduğunu hissediyordu.

Yıldızın ve altın nehrin harika dansı, her ikisi de yukarı doğru dans ederken devam ettiler. Yıldızın bir parçası Alicia'nın kalbinde kaldı ama aynı zamanda iplikle birlikte yükseldi.

Çok geçmeden gözlerinin üzerinde bir noktaya ulaştılar ve orada harika bir şey oldu.

Birçok ışına ayrılarak yukarıya doğru çiçek şeklinde ilerlediler. Her ışın farklı bir renkteydi ve sonsuza kadar uzanıyordu. Her bir renk ışını dışarıya akıyor ama aynı zamanda içeriye de bir neşe akışı getiriyordu. Alicia burada, Dünya'da annesine sarılırken hissettiği sevgiyi hatırladı ama bu çok daha güçlüydü. Bu, ondan her yerdeki herkese doğru uzanan bir sevgiydi. Nehir, bir sele dönüşmüştü.

İçine, başının üzerinde büyük, çok renkli bir çiçek varmış gibi bir his yerleşmişti. Bu çok güzeldi. Gözleri kapalı olsa bile bunu görebiliyordu. Işık ondan geliyordu ama aynı zamanda o, ışığın kendisiydi.

Alicia ellerini kucığına koydu ve bir şey tutuyormuş gibi yukarı doğru kaldırdı. Ellerine dokunan hoş ve serin bir esinti vardı. Sonra bu tüm bedenine dokundu. Garip ama bu durum hoş bir şekilde kalbini ısıttı.

Alicia artık kendi bedenini, düşüncelerini, her şeyini kendinden ayrı bir şey olarak görebiliyordu. O ayrı biriydi. Bedenini bir araç olarak görüyordu - daha fazlası değil. Bir kalem ya da boya fırçası gibiydi, güçlü, yaratıcı, başkalarına destek olan.

Sonra bu yolculuktaki görevini hatırladı. Görevi, diğer yıldızlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaktı. Hâlâ bunu nasıl yapacağını bulması gerekiyordu ama buna her zamankinden daha yakın olduğunu hissediyordu.

Az önce olanlar harikaydı ama Alicia daha da büyük bir şeyin gerçekleşeceğini hissediyordu. Ve bunu dört gözle bekliyordu. Nereye gideceğini biliyordu.

Güneş doğarken oda aydınlandı. Okula gitme vakti gelmişti.

Diğer yıldızlar

Alicia yolda olan her bir kiŒiye baktığında, onların her birinin bir yıldızı olduğunu gördü. Bu yıldız onların kalplerinde saklıydı. Ayrıca her birinin içinde uyuyan altından ışık nehrini de fark etti.

Artık Alicia görebiliyordu ama onlara bunu nasıl söyleyecekti? Önce onlara sarılmalı mıydı? Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Alicia değişmişti ama bu insanlar hâlâ aynıydı.

Okul, yolun sadece on dakikalık bir mesafe kadar ilerideydi ama sanki bir saniye sonra oradaydı. Aynı zamanda dün, sanki bin yıl önceydi.

Oraya vardığında bazı çocuklar zaten oradaydı, oyuncakları ve oyunlarıyla meşguldüler. İçeri girdiğinde hepsi durdu ve doğrudan onun başının üzerine bakıyorlardı.

Küçük bir çocuk sordu: “Başının üstündeki gökkuşuğı gibi olan güzel şey nedir? Bu bir taç mı? Bir çiçek mi?”

Alicia cevap vermedi. Bunu açıklamak o kadar da basit değildi ama bu küçük çocuğa daha önce hiç sarılmadığı kadar büyük ve uzun bir kucaklama verdi.

Harika bir Şey oldu. Aynı sabah Alicia'nın içinde olduğu gibi, çocuğun içinde de altın ışık nehri uyandı. Yükseldi ve çocuğun kalbindeki yıldızla birleŐti ve biraber, birçok renkten oluşan bir iek oluŐturdular. Tıpkı Alicia gibi, onun başının üzerindeki bir ışık ieğiydi bu.

Çocuğun içinde uyanan ve kendi yıldızıyla birleŐen bu altın nehir Alicia'nınkiyle de birleŐti ve ışık daha da gclendi. Birçok yeni renk ortaya ıktı.

Bütün ocuklar sarılmak için geldiler ve her birine aynı Şey oldu. Daha fazla sayıda ocuk kendi yıldızını buldukça, diğer tüm yıldızlar da daha parlak hale geldiler.

Yıldızlar bir kez daha mutluydu. Birbirlerini ilk kez burada, kendilerine ait farklı bir dünyada buldular. Yine hep birlikteydiler.

Ayrıca Yıldız Ana'larını da hatırladılar ve altın nehir sayesinde onu hissedebildiler ve hem ona hem de diğer tüm yıldızlara bağlanabildiler.

Çocuklar sessizdi. Daha önce hiç olmadığı kadar neşe doluydular. Yıldızları onları bir bütün haline getirmiŐti ve bu iyi hissettiriyordu.

Çocukların Şimdi yapması gereken tek Şey ebeveynlerine içlerindeki yıldızları ğretmekti. Dünya denen bu yere gelmelerinin nedeni buydu. Ve insanlar bu Şekilde deęiŐecek ve bir kez daha mutlu olacaklar.

Şimdi hepsi hatırlıyor. Ya siz, siz hatırlıyor musunuz?